

Η Εκκλησία χωρίς τους Αγίους της δεν είναι Εκκλησία (Αρχιμ. Χρυσόστομος Παπαδάκης, Ιεροκήρυκας της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας)

/ [Πεμπτούσια](#)

ΑΓΙΟΤΗΤΑ - ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΛΑΝΑΣ (*)

Ευχαριστώ θερμώς τον Πανοσιολογιώτατο Αρχιμανδρίτη π. Ιερόνυμο Νικολόπουλο, Α' Γραμματέα της Ι. Συνόδου και Προϊστάμενο του Ιερού τούτου Ναού, για την ευγενή του πρόσκληση να ομιλήσω στην αγάπη σας κατ' αυτόν τον Κατανυκτικό Εσπερινό ημέρας κορυφαίας για την Ορθόδοξη Εκκλησία, αλλά και επισήμου για την ενορία αυτή, αφού τιμά τη μνήμη του εκ των εφημερίων της ηγιασμένου, Νικολάου του Πλανά.

Η ημέρα, λοιπόν, το καλεί να στραφεί η ταπεινή αυτή ομιλία προς το θέμα της αγιότητας γενικά, και στη συνέχεια προς τα του βίου του τιμωμένου Αγίου Νικολάου, ο οποίος αποτελεί το καύχημα και το σέμνωμα αυτής της Ενορίας, την οποία υπηρέτησε θεάρεστα κατά τον πρώτο της ολιγάνθρωπο βηματισμό.

Το μεγαλύτερο πνευματικό κεφάλαιο της Εκκλησίας και ο μεγάλος, ασύληπτος και ασύλητος πλούτος της, είναι οι Άγιοι. Αυτό αποδεικνύει, ότι δεν είναι απλώς η κιβωτός σωτηρίας ψυχών, αυτών δηλαδή των ψυχών που απλώς σώζονται διαφεύγοντας την αιώνια κόλαση, αλλά και αυτών που δοξάζονται στη βασιλεία του Θεού και προ της τελικής κρίσεως, προ της Δευτέρας Παρουσίας όσο θα υπάρχει και στρατευομένη Εκκλησία.

Δοξάζονται, διότι ευαρέστησαν πλήρως τον Θεό με τη ζωή τους, έφθασαν στη θέωση, που σημαίνει πως έγιναν κατά χάριν Θεοί, απέκτησαν παρρησία και από την παρρησία χαρίσματα μεγάλα, ακόμη και κατά την επί γης ζωή τους. Και ο προσωπικός τους αγιασμός, έγινε πηγή αγιασμού και για τους άλλους.

Η Εκκλησία υπάρχει για να σώζει ψυχές. Για να κάνει Αγίους. Αν αφαιρέσεις τους Αγίους από τη ζωή της, τη θεολογία της και τη λατρεία της, παύει να είναι Εκκλησία. Μπορεί να την ονομάσει κανείς όπως θέλει, αλλά Εκκλησία δεν θα είναι. Αλλ' αποδεικνύει και ο ίδιος ο Χριστός, ότι η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι η Εκκλησία Του, αυτής της οποίας είναι Κεφαλή και ότι είναι η ταμειούχος της Χάριτος του Αγίου Πνεύματος που την οδήγησε "εις πάσαν την αλήθειαν" κατά την αψευδή του υπόσχεση, επειδή ακριβώς μέσα σ' αυτήν την Εκκλησία Του χαριτώνει, φανερώνει και δοξάζει διά πλήθους σημείων τους Αγίους Του. Αυτής της εμπειρικής αλήθειας είναι απόρροια, ότι οποίος ορθόδοξος κληρικός η λαϊκός, υποτιμά έργω η λόγω τους Αγίους, αυτός χωλαίνει περί την πίστη. Και για να χρησιμοποιήσω Παύλειο χαρακτηρισμό, γίνεται "αυτοκατάκριτος" ενώπιον του Θεού και ενώπιον των Αγίων Του. Αντίθετα πάλι, η εμπειρική αλήθεια μέσα στη ζωή της Εκκλησίας αποφαίνεται, ότι ο φιλάγιος, αυτός δηλαδή που αγαπά τους Αγίους και τους τιμά με πολλούς τρόπους και κυρίως ακολουθώντας την Εκκλησία στην τιμή που τους απονέμει με την Θ. Λατρεία της, δεν χωλαίνει περί την πίστη. Εάν δε αγωνίζεται κατά των προσωπικών του παθών, με την ενίσχυση και τις πρεσβείες των Αγίων μπορεί να ελπίζει στη σωτηρία του. Συμπερασματικά: Κριτήριο γνήσιας ορθόδοξης πνευματικής ζωής, είναι το φιλόγιο φρόνημα.

Καθημερινώς η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη πολλών Αγίων, διότι τιμώντας τους κατά το τυπικό της Θ. Λατρείας της, ζητά τις πρεσβείες τους και την επεμβατική τους χάρη στη ζωή των παιδιών της που αγωνίζονται, αλλά και τους προβάλλει ως υποδείγματα αγίας ζωής. Όμως η παιδαγωγική σημασία της εορτής των παραμένει ανενέργητος, είτε διότι αγνοούμε τον προορισμό μας που είναι το "άγιοι γίνεσθαι", είτε ενώ τον γνωρίζουμε, δεν θέλουμε να απαλλαγούμε από την γλυκεία αιχμαλωσία του γήϊνου φρονήματος. Και δεν θέλουμε να απαλλαγούμε, διότι αυτό σημαίνει σταυρική πορεία. Και η πορεία αυτή για να αρχίσει, να

συνεχισθεί και να τελειώσει, χρειάζεται φιλότιμο όπως συχνά έλεγε ο προσφάτως ανακηρυχθείς Άγιος, ο Γέροντας Παΐσιος. Ζωή που δεν στοχεύει φιλότιμα στον προσωπικό αγιασμό, δεν έχει νόημα, αφού αρκείται 'στα της ματαιότητος και πολυμόχθου σαρκός'.

[Συνεχίζεται]

(*) Ομιλία στον Ιερό Ναό Αγίου Ιωάννου Κυνηγού οδού Βουλιαγμένης Αθηνών την 1-3-2015 στον Κατανυκτικό Εσπερινό την Κυριακή της Ορθοδόξιας παραμονή της μνήμης του Αγίου.